NORAKSTS
Lieta Nr.A42745708
A2355–10/6

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010. gada 12.augustā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese E.Apīne
piedaloties atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes Autotransporta inspekcijas pilnvarotajai pārstāvei *I.T.*,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „Tezei-s" pieteikuma par Autotransporta inspekcijas 2008. gada 8.oktobra lēmuma Nr.381 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 2.jūlijā, plkst.17.20 Daugavpils rajonā Līksnas pagastā autoceļa Rīga-Daugavpils-Krāslava-Baltkrievijas robeža (Pāternieki) 221.kilometrā Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas inspektors veica pārbaudi SIA „Tezei-s" (turpmāk arī – pieteicējs) piederošai automašīnai *Scania*, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, piekabes valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – transportlīdzeklis), kura veica kravas komercpārvadājumu maršrutā Daugavpils-Rīga. Pārbaudes laikā konstatēts, ka transportlīdzekļa vadītājam *A.I.* nav veikta pilnīga darba un atpūtas laika uzskaite, nav darbības apliecinājumu par dienām, kad transportlīdzeklis nav vadīts, nav ievērots 9 h atpūtas laikposms, vadot transportlīdzekli 24 h laikā ilgāk par atļauto, kā arī autovadītājs no 2.06.08. – 07.06.08. nodarbināts 71 h 21 min atļauto 60 h vietā.

Par konstatēto pārkāpumu 2008.gada 2.jūlijā pieteicējam sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr. BA410750 (turpmāk arī – protokols) *(lietas 28.lapa)*.

2008.gada 6.augustā Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas vadītājs izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu Nr.11J/BA410750 un pieņēma lēmumu *(lietas 56.lapa)*, kas atstāts negrozīts ar Autotransporta inspekcijas 2008. gada 8.oktobra lēmumu Nr.381 (turpmāk arī – Lēmums) *(lietas 63.-69.lapa)*.

Ar Lēmumu pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības, piemērojot naudas sodu Ls 1000 apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) $149.^4$ panta divpadsmito daļu.

[2] Pieteikumā tiesai pieteicējs lūdz Lēmumu atcelt pilnībā kā nepamatotu, jo Lēmumā konstatēts, ka pieteicēja nav organizējusi darbu, lai nodrošinātu *A.I.* kravu pārvadājumus reglamentējošo dokumentu ievērošanu. Šāds secinājums ir nepamatots, jo lietas izskatīšanas laikā pieteicējs iesniedza rakstveida pierādījumus par to, ka SIA „Tezei-s" veic transportlīdzekļu vadītāju regulāras pārbaudes un instruktāžas, un vadītāji, kuri pārkāpj noteikumus, tiek atbrīvoti no darba. No 2008.gada 19.septembra Akta Nr.19/09-08 ir redzams, ka uz sanāksmi aicināta arī Autotransporta inspekcijas amatpersona.

Autotransporta inspekcijas vadītājs nepamatoti uzskata, ka par Eiropas Padomes 2006. gada 15. marta Regulas 561/2006 (turpmāk – Regula Nr. 561/2006) pārkāpumu

jebkurā gadījumā ir atbildīgs transporta uzņēmums, neizvērtējot uzņēmuma atbildību. Šāda interpretācija ir pretrunā ar LAPK 9.pantu un Regulas Nr.561/2006 10.panta trešo daļu.

Lēmumā trūkst pamatojuma, kāpēc pieteicējs saukts pie atbildības par LAPK 149.[4] panta divpadsmitās daļas pārkāpumu, un nav izvērtēti pieteicēja argumenti, kas attiecas uz minētās normas piemērošanu. Tajā trūkst arī lietderības apsvērumu saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 65.panta trešo daļu, jo nav vērtēts maksimālā soda apmēra piemērošanas iemesls.

Par atbildību pastiprinošu apstākli atzīts tas, ka SIA „Tezei-s" laika posmā no 2008.gada marta līdz 2008.gada aprīlim par līdzīga rakstura pārkāpumiem sodīts trīs reizes, taču minētos sodus pieteicējs ir pārsūdzējis un tie nepamatoti atzīti par atbildību pastiprinošiem.

Lēmumā norādīts, ka visi lietā esošie materiāli pierāda pieteicēja vainu pēc LAPK 149.[4] panta vienpadsmitās daļas, bet pieteicējs ir saukts pie atbildības pēc LAPK 149.[4] panta divpadsmitās daļas.

Tāpat pieteicējs nav devis norādījumus transportlīdzekļa vadītājam, neievērot darba un atpūtas laika režīmu, kā arī nav zinājis par pārkāpumiem.

[3] 2008.gada 15.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts Autotransporta inspekcijas (turpmāk arī – atbildētājs) paskaidrojums par pieteikumu *(lietas 23. – 27.lapa)*, kurā atbildētājs pieteikumu neatzīst par pamatotu.

Saskaņā ar Regulas Nr.561/2006 10.panta 2.punktu uzņēmums organizē transportlīdzekļu vadītāju darbu tā, lai transportlīdzekļa vadītāji varētu ievērot Regulu Nr.3821/85. Uzņēmums dod transportlīdzekļu vadītājiem atbilstīgus norādījumus un veic regulāras pārbaudes, lai nodrošinātu, ka tiek ievērota Regula Nr.3821/85 un šīs regulas II nodaļa. Kā norādīts Lēmumā, tad attiecībā pret pieteicēju ir konstatēti pārkāpumi šīs normas izpildē.

Saskaņā ar Regulas Nr.561/2006 10.panta 3.punktu transporta uzņēmums ir atbildīgs par pārkāpumiem, ko ir izdarījuši uzņēmuma transportlīdzekļu vadītāji. Regulas Nr.561/2006 10.panta 3.punkta otrā sadaļa nosaka, ka, neierobežojot dalībvalstu tiesības noteikt, ka transporta uzņēmumiem ir pilna atbildība, dalībvalsts var padarīt šo atbildību nosacītu, ja uzņēmums ir pārkāpis 1. un 2.punktu. Dalībvalsts atzīst jebkuru pierādījumu, ka transporta uzņēmumu nevar pamatoti atzīt par atbildīgu par pārkāpumu.

LAPK neparedz nosacītas atbildības piemērošanu, līdz ar to transporta uzņēmumam ir pilna atbildība par transportlīdzekļa vadītāja izdarītajiem pārkāpumiem. LAPK 149.[4] panta divpadsmitā daļa paredz juridiskas personas atbildību un tikai naudas sodu.

Pieteicēja transportlīdzeklis bija aprīkots ar tahogrāfu, bet transportlīdzekļa vadītājs nevarēja uzrādīt visus datus par kārtējo darba dienu un iepriekšējām 28 dienām, iztrūka 3 dienas (10.06.2008., 23.06.2008., 24.06.2008.). Tāpat transportlīdzekļa vadītājs divreiz 24 h laikā tika vadījis transportlīdzekli, neievērojot atpūtas laiku (03.06.2008.-04.06.2008. un 25.06.2008.-26.06.2008). Vairākkārtīgi nav ticis ņemts vismaz 9 h atpūtas laiks (03.06.2008.-04.06.2008., 08.06.2008.-09.06.2008., 12.06.2008.-13.06.2008., 17.06.2008.-18.06.2008., 21.06.2008.-22.06.2008., 28.06.2008.-29.06.2008.), kā arī laika periodā no 2008.gada 2.jūnija līdz 2008.gada 7.jūnijam autovadītājs *A.I.* nodarbināts 71 h 21 minūtes atļauto 60 h vietā, pārsniedzot atļauto nedēļas darba laiku par 11 h un 21 minūti.

Attiecībā uz saukšanu pie administratīvās atbildības iestādei lietderības apsvērumi

nav jāizdara, ja vien konstatēts pats pārkāpuma fakts. Lietderības apsvērumi izdarāmi tikai attiecībā uz soda noteikšanu par izdarīto pārkāpumu.

Pieteicējam noteikts maksimālais naudas sods jeb Ls 1000, kas pamatots ar pārkāpumu apjomu un sistemātiskumu. Informācija par citiem pārkāpumiem laika posmā no 2008.gada marta līdz 2008.gada aprīlim saņemta no Iekšlietu ministrijas Informācijas centra datu bāzes.

Ņemot vērā, ka pieteicēja izveidotā darba organizācija un pārbaužu veikšana nenodrošina Regulas Nr.561/2006 10.panta otrā punkta prasības ievērošanu, pieteicējs ir saucams pie administratīvās atbildības. Visi pārkāpuma lietas materiāli pierāda pieteicēja vainu pēc LAPK 149.^{4} panta divpadsmitās daļas.

[4] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina un, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem apsvērumiem, lūdza to noraidīt. Papildus norādīja, ka pieteicējs neceļ iebildumus par darba un atpūtas laika neievērošanu, bet gan skaidro, ka transporta uzņēmums ir darījis visu, lai regulu prasības ievērotu.

Atbrīvošanai no soda nav pamata, taču tas ir grozāms, jo atbilstoši šobrīd spēkā esošajam regulējumam uz pieteicēju ir attiecināma LAPK 149.^{38} panta devītā daļa un LAPK 149.^{37} panta otrā un trešā daļa, jo likumdevējs sodu ir mīkstinājis. Tomēr minimālais soda apmērs pieteicējam nebūtu piemērojams.

[5] Pieteicējs uz tiesas sēdi nav ieradies, lai gan par tās laiku un vietu paziņots likumā noteiktajā kārtībā *(lietas 73.lapa)*. Tiesā saņemts zvērināta advokāta palīdzes *A.S.* iesniegums, par lietas izskatīšanas atlikšanu sakarā ar advokāta palīdzes nepieciešamību atrasties citā sēdē *(lietas 75.lapa),* taču iesniegumam pievienotās pilnvaras kopija *(lietas 77.lapa)* nav notiktā kārtībā apstiprināta, bet zvērināta advokāta orderis *(lietas 76.lapa)* dod tiesības uz juridiskās palīdzības sniegšanu tikai pieteicēja klātbūtnē. Ja advokāts vai advokāta palīgs nevar ierasties uz lietas izskatīšanu, pieteicējam kā juridiskai personai bija iespējas realizēt pārstāvību arī ar citu personu starpniecību.

Uzklausot atbildētāja pārstāves viedokli un ievērojot LAPK 260.panta trešo daļu, tiesa atzina par iespējamu skatīt lietu bez pieteicēja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties atbildētāja paskaidrojumu tiesas sēdē, pārbaudot lietas materiālus un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka pieteikums ir daļēji apmierināms.

[7] Ar Lēmumu iestādē noslēdzies administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas process, kura rezultātā pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{4} panta divpadsmito daļu, piemērojot naudas sodu Ls 1000.

LAPK 149.^{4} panta divpadsmitā daļa *(01.06.2008.likuma redakcijā)* noteic, ka „par norīkojuma došanu lietot transportlīdzekli, neievērojot transportlīdzekļu vadītājiem noteikto darba un atpūtas laika režīmu, vai darba un atpūtas laika režīmu un braukšanas attālumu reglamentējošo noteikumu un ātruma reģistrēšanas kontrolierīces lietošanas noteikumu pārkāpšanu - uzliek naudas sodu personai, kas atbildīga par transportlīdzekļu ekspluatāciju, no simt līdz simt piecdesmit latiem, bet juridiskajai personai - no septiņsimt līdz tūkstoš latiem”.

Pārbaudot pieteicēja iebildumu, ka augstāka iestāde saukusi pieteicēju pie atbildības pēc LAPK 149.[4] panta vienpadsmitās daļas, tiesa minēto vērtē kā pārrakstīšanās kļūdu, jo no Lēmuma rezultāta redzams, ka augstāka iestāde ir atstājusi zemākas iestādes lēmumu negrozītu, proti, spēkā atstāts Autotransporta inspekcijas Kontroles daļas vadītāja 2008.gada 6.augusta lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.11J/BA410750 *(lietas 56.lapa),* proti, par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.[4] panta divpadsmitās daļas.

Tādējādi secināms, ka Lēmumā pieļautā pārrakstīšanās kļūda nav ietekmējusi tā rezultātu un tiesai ir jāpārbauda, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.[4] panta divpadsmitās daļas pārkāpumu.

Kā norādīja atbildētājs, lietā nav strīda par tajā konstatētajiem faktiem. Lietā ir strīds par tiesību normu pareizu piemērošanu, tostarp, par pieteicēja kā transporta uzņēmuma atbildību, jo pieteicējs ir darījis visu, lai pārkāpumus nepieļautu.

[8] Regulas Nr.561/2006 10.panta 2.punkts noteic, ka transporta uzņēmums organizē 1.punktā minēto transportlīdzekļu vadītāju darbu tā, lai transportlīdzekļu vadītāji varētu ievērot Regulu (EEK) Nr.3821/85 un šīs regulas II nodaļu. Transporta uzņēmums dod transportlīdzekļu vadītājiem atbilstīgus norādījumus un veic regulāras pārbaudes.

Pieteicējs uzskata, ka nav atbildīgs par pārkāpumu, jo ir iesniedzis pierādījumus, kas apliecina pretējo, proti, SIA „Tezei-s" 2008.gada 10.marta Aktu Nr.7/*08 (lietas 16.lapa),* 2008.gada 20.jūnija Aktu Nr.20-06-2008 *(lietas 17.lapa)* un 2008.gada 19.septembra Aktu Nr.19/09-08 *(lietas 18.lapa).*

Aktos ir norādīts, ka pieteicējs ir organizējis sanāksmes, kurā autovadītājiem skaidroti darba un atpūtas laika jautājumi, veiktas instruktāžas.

Tomēr tiesas vērtējumā iesniegtie akti par instruktāžām kopsakarā ar lietas apstākļiem neapliecina, ka pieteicējs būtu pārliecinājies, ka transportlīdzekļu vadītāji ir iepazinušies ar šīm regulām, saprot attiecīgo regulu tekstus un tos ievēro, proti, nav realizējis kontroles funkciju. Savukārt kontroles nodrošināšana nozīmē ne tikai apmācību organizēšanu, bet arī pastāvīgas pārbaudes, lai pārliecinātos, ka transportlīdzekļu vadītāji prasības ievēro.

Pieteicējs atsaucas uz regulā norādīto, ka dalībvalsts atzīst jebkuru pierādījumu, kas pierāda, ka transporta uzņēmumu nevar pamatoti atzīt par atbildīgu par pārkāpumiem.

Tiesas ieskatā, interpretējot Regulas Nr.561/2006 10.panta 3.punkta otro teikumu gramatiski, secināms, ka 3.punkta otrais teikums ir pakārtots pirmajam teikumam, proti, iespēja atzīt pierādījumus, kas varētu atbrīvot transporta uzņēmumu no atbildības, ir atkarīga no tā, vai dalībvalsts transporta uzņēmumiem nacionālajos tiesību aktos ir paredzējusi nosacītu atbildību jeb atkarīgu no uzņēmuma darbībām, pārkāpjot regulas 10.panta 1. un 2.punktu.

Minēto apliecina arī Regulas Nr. 561/2006 teksts angļu valodā, kas atšķirībā no regulas 10.panta 3.punkta trešā teikuma teksta tulkojuma latviešu valodā paredz, ka „Member States *may consider* any evidence that the transport undertaking cannot reasonably be held responsible for the infringement committed". Tas nozīmē, ka dalībvalsts *var atzīt* jebkuru pierādījumu, kas pierāda, ka transporta uzņēmumu nevar pamatoti atzīt par atbildīgu par pārkāpumiem, nevis, kā tas izriet no regulas teksta latviešu valodā, atzīst pierādījumus obligātā formā. Minētais vēl jo vairāk pierāda, ka šādai iespējai, lai tā būtu piemērojama Latvijā, ir jābūt noteiktai Latvijas tiesību aktos.

Izvērtējot Ministru kabineta 2007.gada 3.jūlija noteikumus Nr. 474 „Transportlīdzekļu apkalpes locekļu darba laika organizēšanas, ievērošanas un uzskaites noteikumi", tiesa secina, ka Latvijas nacionālajā tiesību sistēmā Regulas Nr. 561/2006 10.panta 3.punkta otrajā teikumā noteiktais nav paredzēts.

Interpretējot Regulas Nr.561/2006 10.panta 3.punkta tiesību normas arī teleoloģiski, tiesa konstatē, ka Eiropas Komisijas sagatavotā Regulas Nr. 561/2006 projekta paskaidrojuma raksta (http://eurlex.europa.eu/smartapi/cgi/sga_doc?smartapi!celexplus!prod!DocNumber&lg=EN&type_doc=COMfinal&an_doc=2001&nu_doc=0573) 36.punktā ir noteikts, ka 10.pants tika izstrādāts, lai padarītu uzņēmumu atbildīgu par pārkāpumiem, kas bija radušies šī uzņēmuma tieša spiediena rezultātā uz autovadītājiem, liekot strādāt un braukt ilgas stundas. Paskaidrojuma raksta 37.punkta trešajā daļā ir skaidrots, ka dalībvalstu uzraugošo institūciju pieredze liecina, ka nozīmīga pārkāpumu daļa ir bijusi tieši atkarīga no uzņēmuma spiediena uz autovadītājiem. Uzņēmumi bieži varēja izvairīties no soda, kamēr autovadītāji to nevarēja. Uzņēmumi pat varēja prasīt autovadītājiem viltot mērījumus, lai novērstu pārkāpuma atklāšanu. Jauno tiesību normu dēļ šādai situācijai vairs nevajadzētu būt.

Līdz ar to tiesa secina, ka Regulas Nr.561/2006 izstrādātāju mērķis bija padarīt arī uzņēmumu atbildīgu par autovadītāja pārkāpumiem, prezumējot, ka par autovadītāja pārkāpumiem ir atbildīgs *arī* uzņēmums, jo uzņēmums ir ekonomiski ieinteresēts darba un atpūtas laika iespējamā neievērošanā. Savukārt autovadītājs ir ieinteresēts darba vietas saglabāšanā pie darba devēja.

Izskatāmās lietas ietvaros konstatēts, ka pieteicēja autovadītājs *A.I.* ir pieļāvis tādus pārkāpumus, kuri ir atkarīgi no transporta uzņēmuma, proti, autovadītājs ir pārkāpis atpūtas laika režīmu un nav ievērojis maksimālo stundu skaitu, kāds drīkst būt darba nedēļā – 60 h, kā to noteic Ceļu satiksmes likuma 31.^{2}panta otrā daļa.

Tiesa ar minēto vēlas argumentēt, ka autovadītājs veic pārvadājumus darba devēja, nevis savā uzdevumā, kā tas konstatēts arī 208.gada 2.jūlijā *(lietas 49.lapa)*. Transporta uzņēmums, dodot autovadītājam uzdevumus, kuru izpilde pat neievērojot noteikto atpūtas laiku nav iespējama likumā noteiktajā darba laikā, izdara pārkāpumus. Tieši transporta uzņēmumam vajadzēja kontrolēt, ka autovadītājs no 2008.gada 2.jūnija līdz 2008.gada 7.jūnijam ir bijis nodarbināts 71 h 21 minūtes atļauto 60 h vietā, un pēc 60 darba h sasniegšanas, nedot darba uzdevumus. Lai arī pārvadājumu veikšanai darba laika uzskaite atšķiras no 8 h darba dienas uzskaites, atļautā darba laika pārsniegšana par 11 h un 21 minūti ir pietiekami būtiska, lai būtu pamats atzīt, ka uzdevumi autovadītājam tikuši doti, nerēķinoties ar jau nostrādāto laiku. Minētajā rīcībā arī izpaužas pieteicēja pārkāpums.

Tā kā atpūtas laika neievērošana viena mēneša ietvaros notikusi vairākkārtīgi, tad tiesa kritiski vērtē 2008.gada 20.jūnija sanāksmi, kuras laikā tikuši apspriesti darba un atpūtas laika režīmi, jo jau uz šo sanāksmi autovadītāja *A.I.* kontroles dokumentos būtu redzams, ka 2008.gada jūnija mēnesī autovadītājs vairākkārt pieļāvis kļūdas (03.06.2008.-04.06.2008., 08.06.2008.-09.06.2008., 12.06.2008.-13.06.2008., 17.06.2008.-18.06.2008.). Tā kā kļūdas turpinās arī uzreiz pēc sapulces (21.06.2008.-22.06.2008., 28.06.2008.-29.06.2008.), tiesas ieskatā pieteicējam nav pamata uzskatīt, ka būtu veicis pienācīgu savu darbinieku instruktāžu un nodrošinājis darba un atpūtas laika režīma ievērošanu.

Tādējādi secināms, ka SIA „Tezei-s" pamatoti ir saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{4} panta divpadsmitās daļas pārkāpumu, jo lietā esošie pierādījumi pierāda pieteicēja vainu, kā arī pieteicēja argumenti un pierādījumi nav

pietiekami, lai SIA „Tezei-s" no administratīvās atbildības atbrīvotu.

[9] Pieteicējs kā argumentu Lēmuma prettiesiskumam norāda lietderības apsvērumu neesamību, atsaucoties uz Administratīvā procesa likuma 65.panta trešo daļu. Tomēr uz minēto norādāms, ka izskatāmā lietā ir administratīvā pārkāpuma lieta, kuras procesā piemērojamas speciālās tiesību normas.

Atbildētājs pamatoti norādīja, ka, konstatējot pārkāpumu, lietderības apsvērumi nav izdarāmi attiecībā par akta izdošanu. Savukārt attiecībā par soda apmēra noteikšanu kā lietderības apsvērumi ir LAPK ietvertie atbildību mīkstinošie (LAPK 33.pants) un pastiprinošie (LAPK 34.pants) apstākļi.

Kā atbildību pastiprinošu apstākli atbildētājs Lēmumā ir norādījis faktu, ka SIA „Tezei-s" no 2008.gada marta līdz 2008.gada aprīlim trīs reizes bijis saukts pie administratīvās atbildības par līdzīga rakstura pārkāpumiem, tādējādi atsaucoties uz LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu.

Nav pamatots pieteicēja arguments, ka šie trīs lēmumi administratīvo pārkāpumu lietās nevarēja tikt izmantoti kā atbildību pastiprinošs apstāklis, jo šie lēmumi ir pārsūdzēti. LAPK 283.pants paredz lēmuma izpildes apturēšanu sakarā ar sūdzības vai protesta iesniegšanu, proti, ar lēmumu pārsūdzēšanu administratīvā pārkāpuma lietā tiek apturēta tā izpilde, proti, iestāde neuzsāk piedziņu. Taču darbība saskaņā ar LAPK normām apturēta netiek.

Arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 28.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-50/2008 norādīts, ka „Secināms, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 283.pants ir speciālā tiesību norma attiecībā pret Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmo daļu. Proti, tā satur no vispārējās Administratīvā procesa likumā ietvertās normas atšķirīgu regulējumu attiecībā uz administratīvo pārkāpumu lietām. Tāpēc atbilstoši Administratīvā procesa likuma 185.panta otrās daļas 2.punktam attiecībā uz lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu nav piemērojama Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmā daļa, bet ir piemērojams Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 283.pants.

Tādējādi atzīstams, ka lēmuma par administratīvā soda uzlikšanu pārsūdzēšana pati par sevi neietekmē tiesisko stāvokli, ka persona ir atzīstama par administratīvi sodītu." *(skat. nolēmuma [14] punktu).*

Tādējādi secināms, ka atbildētājs pamatoti ir norādījis triju administratīvo pārkāpumu esamību pieteicējam, jo pārsūdzība šo statusu neietekmē.

[10] Tiesa konstatē, ka uz sprieduma sastādīšanas dienu ir veikti grozījumi LAPK normās par darba un atpūtas laika reģistrēšanas noteikumu neievērošanu un atbildību par šādiem pārkāpumiem nosaka LAPK 149.^{37} panta otrā un trešā daļa, kā arī LAPK 149.^{38} panta devītā daļa, kuros detalizētāk ir nošķirti konkrēti pārkāpumu sastāvi un atbildība par tiem. Likumdevējs ir arī ievērojami samazinājis soda sankcijas par minētajiem pārkāpumiem.

LAPK 149.^{37} panta otrā daļa noteic, ka „par iknedēļas atpūtas laika vai ikdienas atpūtas laika saīsināšanu — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no divdesmit līdz simt latiem, bet pārvadātājam — no četrdesmit līdz divsimt latiem", bet trešā daļa – „par transportlīdzekļa vadīšanas laika pārsniegšanu divdesmit četru stundu periodā — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no trīsdesmit līdz simt piecdesmit latiem, bet pārvadātājam — no četrdesmit līdz divsimt latiem".

LAPK 149.[38] panta devītā daļa noteic, ka „par normatīvajos aktos noteikto transportlīdzekļa vadītāja darba un atpūtas laiku apliecinošo dokumentu, reģistrācijas karšu vai datu nesēju neuzrādīšanu — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no trīsdesmit līdz trīssimt latiem, bet pārvadātājam — no piecdesmit līdz piecsimt latiem".

LAPK 8.panta otrā daļa noteic, ka aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav. Tādējādi, šobrīd izskatot lietu un nosakot sodu, tiesas pienākums ir ņemt vērā ar grozījumiem noteikto atbildības apmēru.

Izvērtējot protokolā fiksēto pārkāpumu sastāvus kopsakarā ar LAPK aktuālajā redakcijā piemērojamām tiesību normām, tiesa konstatē, ka pēc šobrīd spēkā esošās LAPK redakcijas par pieteicēja pieļauto pārkāpumu būtu jāpiemēro LAPK 149.[37] panta otrā un trešā daļa, kā arī LAPK 149.[38] panta devītā daļa

Tā kā sankcijas par minētajiem pārkāpumiem ir noteiktas zemākas nekā LAPK 149.[4] panta divpadsmitajā daļā iepriekšējā redakcijā, tiesas pienākums ir attiecīgi samazināt sankciju par pieteicēja pārkāpumu.

[11] Atbilstoši LAPK 35.panta otrajai daļai, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu.

Šajā gadījumā pēc sankcijas lieluma kā smagākais pārkāpums ir uzskatāms LAPK 149.[38] panta devītajā daļā paredzētais pārkāpums, kas noteic sankciju pārvadātājam no piecdesmit līdz piecsimt latiem.

Tiesa konstatē, ka atbildētājs, konstatējot atbildību pastiprinošos apstākļus, par pieteicēja pieļauto administratīvo pārkāpumu piemērojis LAPK 149.[4] panta divpadsmitās daļas maksimālo sankciju, kas pārkāpuma fiksēšanas brīdī bija noteikta Ls 1000 apmērā.

Piemērojot sankciju saskaņā ar šobrīd spēkā esošo tiesisko regulējumu, tiesa secina, ka faktiski ir izdarīti vairāki pārkāpumi, par kuriem atbildība šobrīd paredzēta vairākās LAPK normās, taču soda apmērs nosakāms saskaņā ar smagāko sankciju robežās no Ls 50 līdz Ls 500.

Vērtējot lietas dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot pierādījumus kopsakarā ar tiesību normās noteikto, tiesa secina, ka pieteicējam piemērojamā naudas soda apmērs ir nosakāms Ls 400. Tiesas ieskatā šajā lietā nebūtu pamata piemērot minimālo iespējamo sankciju, jo pieteicējs ir izdarījis vairākus pārkāpumus vienlaicīgi, nenodrošinot kontroles mehānismu un tiesiskās kārtības ievērošanu uzņēmuma darbībā, kā rezultātā autovadītājam tikuši doti uzdevumi, kuru izpildes rezultātā pārkāpts darba un atpūtas laika režīms. Atbildību tiesas ieskatā būtiski pastiprina tas apstāklis, ka pieteicējam salīdzinoši nelielā laika posmā – 2008.gada marts un aprīlis – ir konstatēti trīs pārkāpumi transporta pakalpojumu sniegšanas jomā, par ko persona saukta pie administratīvās atbildības.

Nav noliedzams, ka pieteicējs šos Autotransporta inspekcijas lēmumus ir pārsūdzējis, tomēr pats fakts, ka atbildētāja darbinieki divu mēnešu laikā trīs reizes ir konstatējuši faktus, kas dod pamatu uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību, ir pietiekami būtisks un administratīvā soda apmēru ietekmējošs.

Tāpat administratīvā soda apmēru izskatāmajā lietā ietekmē arī konstatēto pārkāpumu apjoms. Nav noliedzams, ka pārkāpumos atbildība jāuzņemas arī

autovadītājam, tomēr darbinieks attiecībā pret darba devēju atrodas pakļautības attiecībās, kurās darbiniekam, lai nezaudētu darbu, ir jāpilda darba devēja rīkojumi. Tieši darba devējs ir atbildīgs par uzņēmuma darbības stilu, kas tiešā veidā ietekmē arī attiecīgā uzņēmuma darbiniekus. Pieteicējs ir komersants, kurš, nodibinot transporta pakalpojumu uzņēmumu, ir uzņēmies atbildību ne tikai par pakalpojumu kvalitāti, bet arī par saviem darbiniekiem, par viņu tiesību ievērošanu un nodrošināšanu. Tiesa uzskata, ka, veicot pienācīgu kontroli un ievērojot tiesību normu priekšrakstus, pieteicējs pārkāpumu nebūtu pieļāvis.

LAPK 286.panta pirmās daļas 5.punkts noteic, ka, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, tiesa var grozīt soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Ņemot vērā 2009.gada 22.janvāra likuma „Grozījumi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā" 13.pantā noteikto kopsakarā ar LAPK 8.panta otrās daļas normatīvo regulējumu, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā ir samērīgi par pieteicēja pieļauto pārkāpumu piemērot pieteicējam naudas sodu Ls 400 apmērā, kas atbilst arī LAPK 22.pantā noteiktajam administratīvā soda mērķim.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286. panta pirmās daļas 5. punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

daļēji apmierināt SIA „Tezei-s" pieteikumu un grozīt ar Autotransporta inspekcijas 2008. gada 8.oktobra lēmumu Nr.381 SIA „Tezei-s" piemēroto administratīvā soda apmēru un noteikt naudas sodu Ls 400 (četri simti latu), pamatojoties uz LAPK 149.^{37} panta otro un trešo daļu, LAPK 149.^{38} panta devīto daļu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas.

Tiesnese /paraksts/ E.Apīne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvā rajona tiesas
tiesnese _____E.Apīne
Rīgā, 2010.gada 12.augustā